

“Én a fény szerelmese vagyok!” Sík Sándor írta ezt a sort *Virradat a Vágon* c. versében. Ez az első vers, amelyet Apu idéz annak az irodalmi sétának az elején, mely *Fény és költészet* címmel látott napvilágot a 2003-as Világítástechnikai évkönyv lapjain. Persze, a nyelvek, az irodalom, a zene, a színház mindig is nagyon közel állt hozzá, olyannyira, hogy csak komoly tépelődés után döntötte el, hogy nem magyar-francia szakra jelentkezik, hanem inkább vegyészmérnöknek. Ennek eredményeképpen színvonalasan szórakoztató vegyészoperák születtek azokban az években. A monoriak emlékezhetnek az amatőr színjátszó Borsányi Jancsira, aki nemcsak játszott, hanem szervezte is a helyi kulturális életet és akinek közben versei jelentek meg.

Fürdött a fényben és másokra is bőven hullajtott ebből a fényporból. A fény volt az éltető ereje. A fény, amit a *Mosoly országából* hozott magával. Merthogy az operettet is nagyon szerette. És mindent, amin mosolyogni lehetett. Mosolygott azon is, amin talán más bosszankodott, máskor bosszankodott, amin más csak mosolygott volna. Nagyon szerette az életet és az élet is mosolygott rá. Nem véletlen, hogy mosollyal az arcán sétált át a fénylő öröklétbe, fényes örömlétbe.

Fény, mosoly és játék. Örök játékos volt. Örömmel játszott mindent, magáért a játékért. A szavakkal, velünk, a családjával, barátaival és a tanítás is egyfajta játék volt. Élvezte az osztály-, az előadóterem légkörét. Ez kicsit olyan volt, mint a színház, ahol játszani lehet, szórakoztatva okítani. Szerette mondani, hogy a jó tanár olyan, mint egy showman, persze szigorú showman, akinek szikrázott a szeme, ha a fegyelem egy pillanatra is megrendült. Ezért nem is rendülhetett meg nagyon. Különlegesen eklektikus személyisége és nagy műveltsége garantálta a játéknak mindig magas nívóját és tartalmát, legyen az a születésnap szürok vetélkedője, a családi nagy játszások menete vagy akár a kirándulások során szervezett labdajáték, a “nemzetesdi”.

Mert még a játékot is megszervezte. Saját élete is szervezett rendben zajlott, ezért volt ideje mindenre. Az órákra és konferenciákra való felkészülésre ugyanúgy, mint a focimeccs-fotel-sör élvezetére, a sportszerűen űzött gyalogos bevásárlásokra, a velünk való játszásra és a zongorázásra. Évekkel nyugdíjbavonulása előtt félig komolyan arról ábrándozott, hogy nyugdíjas éveit bárzongoristaként képzele el, s szabadidejében egy nagy diófa alatt fog olvasgatni. Az évtizedek során több ezer kötetből álló könyvtárat és elsősorban operalemezt gyűjtött össze és kitűnő emlékezőtehetsége révén mindenre emlékezett, amit olvasott. Pár éve pedig arról a vágyáról beszélt, hogy verseskötetet szeretne kiadni, csak nincs ideje írni. Még több idő, még több kellett volna! Mennyi minden belefért az életébe, de nyolcvanon felül is mennyi mindenről álmodott még! Felelősségteljesen, de különösen könnyedén élt. Most test nélküli valójában még könnyedebben. Biztosan mosolyog, játszik az angyalokkal, töltkezik a Fénnel és szórja ránk az élő csillámport. Mert, ahogy az említett irodalmi séta alcímében ő maga idézte Tóth Árpádot és, hiszem, nem véletlenül: “... a fényt szemem beitta a szívembe”.

(Hiszek a viszontlátás örömeiben, mégis úgy búcsúzom, ahogy a kórházban, ahogy mindig: Szervusz, Apu.)

2017 december 16.